

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 14368/2023
09.04.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марко Миловановић, адвокат из ..., против тужених ББ и ВВ, обоје из ..., чији је пуномоћник Славица Вукајловић, адвокат из ..., ради утврђења и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4559/22 од 14.12.2022. године, у седници одржаној 09.04.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4559/22 од 14.12.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужених за накнаду трошкова састава одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 424/14 од 24.03.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор литиспеденције. Ставом другим изреке, утврђено је да је повучена тужба тужиоца у делу у коме је тражио да се обавезе тужена да му на име накнаде штете за присвојене ствари из стана и на име коришћења стана исплати износ од 6.000 евра, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан плаћања са законском затезном каматом почев од дана подношења тужбе до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је ништав уговор о куповини стана закључен 04.02.2010. године и оверен пред Првим основним судом у Београду под Ов. I 14186/2010 између тужене ББ као продавца и туженог ВВ као купца, као неоснован. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да стан у улици ... број .. у Београду, на VI спрату зграде, на кат.парцели .. КО ..., изграђен по решењу о грађевинској дозволи бр. 351-584/96- III од 27.09.1996. године Општине Врачар представља заједничку имовину стечену у браку између тужиоца и тужене, те да се утврди да тужилац има право својине на наведеном стану у висини од $\frac{1}{2}$ идеалног дела, што су тужени дужни признати и трпети упис права својине у корист тужиоца код надлежног катастра, као неоснован. Ставом петим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражено да се обавезу тужени да тужиоцу на име накнаде штете због некоришћења стана

исплате износ од 1.458.048,22 динара са законском затезном каматом на сваки појединачно опредељени месечни износ од доспелости до исплате, све ближе наведено у том ставу изреке, као неоснован. Ставом шестим изреке, обавезан је тужилац да туженима солидарно накнади трошкове парничног поступка у износу од 263.483,50 динара.

Апелациони суд у Београду је пресудом Гж 4559/22 од 14.12.2022. године, ставом првим изреке, одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио пресуду Вишег суда у Београду П 424/14 од 24.03.2022. године у ставу трећем, четвртм и петом изреке. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу шестом изреке пресуде Вишег суда у Београду П 424/14 од 24.03.2022. године, тако што је обавезан тужилац да туженима на име накнаде трошкова поступка солидарно плати износ од 759.233,50 динара. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженима на име накнаде трошкова другостепеног поступка солидарно исплати износ од 67.500,00 динара, док је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка одбијен.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију из свих законом прописаних разлога.

Тужени су благовремено дали одговор на ревизију.

Испитујући побјијану пресуду, на основу члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да је ревизија тужиоца неоснована.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23 – други закон), на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац и тужена су бивши супружници. Њихов брак је закључен 1994. године, а разведен је правноснажном пресудом суда од 17.09.2013. године. Током трајања брачне заједнице, стечен је стан у улици ... број .. у Београду, на VI спрату зграде, на кат.парцели .. КО ..., површине 27 м2. Стан је настао претварањем заједничких просторија у предметној згради, а радови су изведени по решењу о грађевинској дозволи од 27.09.1996. године и за исте је добијена употребна дозвола решењем од 08.02.1999. године, с тим да обе дозволе гласе на тужену. Стан није уписан у катастар непокретности. Између тужених ББ, као продавца и туженог ВВ, као купца, закључен је уговор о купопродаји предметног стана оверен пред Првим основним судом у Београду 12.02.2010. године, за цену од 2.037.000,00 динара, која је у целости исплаћена и тужени је уведен у посед стана. По овом уговору тужени као купац је платио порез на пренос апсолутних права. Тужилац и тужена, на инсистирање тужиоца, заједнички су донели одлуку да се предметни стан прода ради измирења тужиоцевих дугова у Италији, где је у том тренутку живео.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су одбили тужбени захтев за утврђење ништавости уговора о купопродаји са образложењем да тужена није самостално располагала предметним станом као заједничком имовином стеченом у браку, већ је за то располагање имала сагласност туженог, па оспорени

уговор о купопродаји није ништав правни посао, применом чланова 174 Породичног закона и 103. став 1. Закона о облигационим односима. Стога је неоснован и захтев тужиоца за утврђење његовог права сусвојине на предметном стану, као и захтев да се обавезе тужени на исплату накнаде због некоришћења стана након извршене купопродаје, будући да је стан у власништву тог туженог. Уз то, тужилац није доказао да би остварио измаклу добит у виду ренте од издавања стана у закуп.

По становишту Врховног суда, побијана другостепена пресуда донета је правилном применом материјалног права.

Одредбом члана 171. став 1. Породичног закона, прописано је да имовина коју су супружници стекли радом у току трајања заједнице живота у браку представља њихову заједничку имовину, док је чланом 174. истог закона, прописано да заједничком имовином супружници управљају и располажу заједнички и споразумно (став 1.) и да супружник не може располагати својим уделом у заједничкој имовини, нити га може оптеретити правним послом међу живима (став 3.).

У конкретном случају, није било спорно да предметни стан представља заједничку својину супружника стечену у браку, а утврђено је да су тужилац и тужена, титулари заједничке својине, споразумно одлучили да продају предметни стан, након чега је закључен оспорени уговор о купопродаји са друготуженим. Купопродајна цена по овом уговору је исплаћена, што је уговором констатовано и купац је ступио у посед стана.

Насупрот ревизијским наводима, сагласност тужиоца за закључење уговора о купопродаји је била изричита, шта више, на његово инсистирање је оспорени уговор изакључен. Даље, с обзиром да је предметни стан отуђен из заједничке својине супружника пре подношења тужбе у овој парници, неоснован је и захтев тужиоца за утврђење да стан представља заједничку својину странака и да је он сувласник на том стану са уделом од $\frac{1}{2}$.

Одредбом члана 154. став 1. Закона о облигационим односима, прописано је да ко другоме проузрокује штету дужан је накнадити је, уколико не докаже да је штета настала без његове кривице. Обим накнаде материјалне штете прописан је одредбом члана 189. став 1. истог закона, тако што оштећеник има право како на накнаду обичне штете, тако и на накнаду измакле користи. При оцени висине измакле користи узима се у обзир добитак који се могао основано очекивати према редовном току ствари или посебним околностима, а чије остварење је спречено штетниковом радњом или пропуштањем (став 3.).

У конкретном случају, тужилац потражује од друготуженог измаклу корист у виду закупнине коју би могао остварити издавањем предметног стана и то за период након закључења оспореног уговора о купопродаји. По налажењу Врховног суда, како је закључењем пуноважног уговора о купопродаји између тужених престало право својине тужиоца на предметном стану, то он не трпи штету због његовог некоришћења у смислу цитиране законске одредбе.

Правилна је одлука о трошковима поступка, имајући у виду његов исход, на основу одредбе члана 153. став 2. и 154. ЗПП.

Из изложених разлога, Врховни суд је одлуку као у изреци донео на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић,с.р.**

За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић